

Cuvântul care zidește

FOAIA DUMINICALĂ A PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ”

Anul IV Nr. 34 (183) - 24 august 2014

DUMINICA A XI-A DUPĂ RUSALII

Pilda datornicului nemilostiv

Sf. Sfințiți Mc.
Eutihie și Cosma Etolul;
Sf. Mc. Tation

Nu trece repede, fără băgare de seamă, peste aceste cuvinte, ci privește la judecata ce se înseamnă aici; intră în conștiința ta proprie și gândește ce ai făcut în toată viața ta. Când auzi că Domnul voiește a se socoti cu slugile Sale, gândește că prin acestea se referă la împărați, căpetenii de oști și domni, bogați și săraci, slugi și stăpâni, în scurt, la toți. Căci noi toți ne vom arăta înaintea scaunului judecării lui Hristos.

Însă pentru ce se socotește Domnul cu slugile Sale? Nu pentru că El n-ar fi știut ceva, căci cum ar fi aceasta cu puțință Aceluia Care știe toate încă înainte de a se fi făcut? Ci pentru ca să te convingă pe tine, sluga Sa, că ceea ce datorezi, cu dreptate datorezi; și nu numai pentru ca să te convingi de datoria ta, ci și pentru ca tu să te slobozești de ea.

Când împăratul din Evanghelie a început socoteala, a găsit pe unul care îi datora zece mii de talanți. Tot ce i se încredințase, cheltuise. Cu adevărat, o datorie mare! „Și el nu avea nimic”, zice Sfânta Scriptură, „cu ce să poată plăti”. Aceasta nu înseamnă altceva decât: El era lipsit de fapte bune și nu se îndeletnicise cu nici un lucru bun, care să i se fi putut socoti spre iertarea păcatelor. Adică faptele bune, ba încă și suferințele și necazurile, ni se vor socoti spre iertarea păcatelor.

„Fiindcă el nu avea cu ce să plătească, Domnul a poruncit să-l vândă”.

Tocmai dintru aceasta trebuie să recunoști tu iubirea de oameni a Domnului, că pe de o parte, se socotește cu robul, iar pe de altă parte, poruncește să-l vândă; căci amândouă le face ca să-l mântuiască. Din ce cunoaștem aceasta? Din cele de la sfârșit. Dacă Domnul înadins ar fi voit să-l vândă, cine L-ar fi putut opri de la aceasta? Dar pentru ce a poruncit să-l vândă, când El nu voia aceasta cu tot dinadinsul?

Toate acestea le-a făcut Dumnezeu pentru ca să înmoaie inima cea vârtoasă a aceluia. Iar dacă prin toate acestea nu se îndreaptă, atunci nu Dumnezeu, ci acela

DESPRE DAREA DE SEAMĂ CE ARE SĂ NI SE CEARĂ ȘI DESPRE ÎMPĂCARE

care nu se îndreaptă poartă vinovăția.

Socotiți acum în ce chip Domnul tratează pe slugă! „Sluga aceea, zice Sfânta Scriptură, căzând la picioarele domnului său, se ruga zicând: Doamne, mai îngăduie-mi, și-ți voi plăti ție tot”. El n-a zis că nu avea cu ce să plătească, căci astfel este obiceiul datornicilor, ca ei, și când nu pot plăti, totuși făgăduiesc toate, numai să scape din încurcătură.

Ascultați acum voi, cei trândavi la rugăciune, luați aminte cât de mare este puterea rugăciunii! Sluga nu putea dovedi nimic bun, dar îndată ce el a alergat la rugăciune, a putut mișca pe domnul la compătimire.

Să vedem acum în ce chip Domnul a iertat slugii datoria. „Și milostivindu-se domnul slugii aceleia, l-a slobozit și i-a iertat și datoria”. Așadar, nu te rușina

a ruga pe Domnul, ci rușinează-te mai vartos numai de păcatele tale; nu te îndoii și nu părăsi rugăciunea, ci apropie-te de Domnul chiar când ești păcătos, ca să-L împaci și să-I dai puțința de a-Și arăta milostivirea Sa prin iertarea păcatelor tale. Dacă te temi a te apropia de Dânsul, împiedici bunătatea Lui de a se arăta și oprești bogăția harului Său.

De aceea, să fim neobosiți întru rugăciune. De am fi noi căzuți în prăpastia cea mai adâncă a păcatelor, rugăciunea poate în curând iarăși a ne scoate.

Totuși, rugăciunea singură nu face totul, ci ea are ajutor harul lui Dumnezeu, care har, propriu-zis, face totul și dă și rugăciunii puterea sa. Aceasta se arată în cuvintele: „Și milostivindu-se domnul slugii aceleia, l-a slobozit și i-a iertat și datoria”. Dintru aceasta trebuie să recunoști că și înainte,

și după rugăciunea slugii, milostivirea Domnului a făcut totul.

Dar tot binele ce făcuse sluga prin rugăciunea sa, l-a pierdut prin învârtoșarea sa către tovarășul său. Ducându-se, a aflat pe unul dintre cei ce slujeau cu el și care îi datora o sută de dinari; și cum l-a prins, l-a apucat de grumaz și i-a zis: „Plătește-mi ce-mi ești dator”. Ce putea să fie mai nerușinat decât purtarea aceasta?

Cuvântul iertării sale răsună încă în urechile lui, și totuși, el așa de mult uitase bunătatea Domnului! Vezi cât este de bine a-și aduce aminte cineva totdeauna de păcatele sale? Dacă acest slujitor și-ar fi amintit propriile sale păcate, el nu ar fi fost așa de rău și neomenos. De aceea zic eu adeseori, și nu voi înceta a zice, că foarte folositor și de trebuință este ca totdeauna să ne aducem aminte de toate păcatele noastre. Nimic nu poate face pe suflet așa de înțelept, blând și liniștit, ca permanenta amintire a păcatelor sale.

Nu așa a făcut sluga din Evanghelie, ci uitând mărimea propriei lui datorii, s-a învârtoșat către tovarășul său, și iarăși a pierdut tot ce dobândise prin îndurarea cea dumnezeiască. „Și apucându-l, îl sugruma zicând: Plătește-mi ce-mi ești dator”. El nu zice: „plătește-mi o sută de dinari”, căci el se rușina, fiindcă acea datorie era atât de mică, ci zicea numai: „Plătește-mi ce-mi ești dator”. Iar acela a căzut la picioarele lui și îl ruga, zicând: „Mai îngăduiește-mă și îți voi plăti”.

Prin aceste cuvinte, sluga cea dintâi dobândise iertare de la domnul, și pentru aceea se cuvenea ca ele să fie foloșitoare și tovarășului. Dar crudul acela nici prin aceste cuvinte nu s-a domolit și nici nu a gândit că tocmai prin acele cuvinte se mântuise și el. Dacă el ar fi iertat pe tovarășul său înainte ca domnul să-i ierte datoria lui și să-i arate așa de mare har, aceasta ar fi fost o faptă mărinimoasă.

Dar acum, după ce lui i s-a iertat o așa de mare datorie și i s-a dat un har atât de mare, acum el era oarecum îndatorat a fi cu pogorământ către tovarășul său. Însă el n-a făcut așa, nici nu și-a adus aminte ce deosebire mare era între iertarea de care el se împărtășise și între ceea ce trebuia să facă el tovarășului său.

Datoria aceea se suia la zece mii de talanți, aceasta numai la o sută de dinari. Acela făcuse încălcare de lege împotriva domnului său, acesta era dator numai tovarășului său. După ce el însuși căpătase o binefacere, deși domnul nu aflase întru el nimic bun, ar fi trebuit ca și el să fie compătimitor. Dar la toate acestea el nu gândea, ci orbit de mânie, a apucat pe tovarășul său și l-a aruncat în temniță.

Văzând aceasta, celelalte slugi s-au întristat, cum spune Sfânta Scriptură, și l-au pârât domnului. Și auzind domnul acestea,

l-a chemat la sine, l-a înfățișat iarăși înaintea judecății și a zis: „Slugă vicleană, eu ți-am iertat toată datoria”. Când sluga era datoare (chiar cu zece mii de talanți), domnul nu i-a vorbit nici un cuvânt de ocară, dar după ce acela a fost nemilostiv către tovarășul său, domnul s-a mâniat, pentru ca noi să vedem că Dumnezeu mai ușor ne iartă păcatele noastre cele împotriva Lui, decât cele împotriva fraților noștri. „Și domnul l-a dat pe el muncitorilor, până ce va plăti toată datoria lui”.

Deci, care păcat poate să fie mai mare decât nemilostivirea și neîmpăcarea către frați, de vreme ce Dumnezeu pentru acest păcat își retrage binefacerea Sale? Dar este scris: „Darurile lui Dumnezeu și chemarea Lui nu se pot lua înapoi”

Cununia schimbă și starea vieții duhovnicești

Într-o lume în care omul dorește să trăiască cât mai liber, cât mai plăcut cu putință, cununia este din ce în ce mai ocolită, pentru că ne incomodează rigorile și responsabilitățile ei. De aceea ne bucurăm cu toții când un apropiat al nostru, rudă sau prieten ajunge cu persoana dragă la Sfântul Altar.

Un prilej de emoție pentru întreaga parohie a fost cununia cântărețului nostru, Cristinel Preda. Pentru că l-am cunoscut și îndrăgit cu toții, am vrut să fim alături de el și soția lui duminică 17 august. Cristinel a crescut, și-a definit personalitatea și s-a maturizat alături de noi. S-a împlinit educațional, profesional și uman în biserica noastră. Mulți l-au îndrăgit pentru chipul său plăcut și vocea sa frumoasă, pentru zâmbetul cald și pentru discreția sa. Pentru seriozitatea sa, dar mai ales pentru talentul său pedagogic, pe care, mici și mari l-au descoperit când Școala de muzică psaltică a parohiei noastre a început să funcționeze. Însă ceea ce îl face deosebit este dragostea pe care o are față de oameni și mai ales față de copii. Oamenii apreciază acest dar, și încearcă să-i întoarcă iubirea.

De aceea, zeci de enoriași au ținut să vină la cununia lui Cristinel pentru a-i fi alături în momentele în care Dumnezeu binecuvintează și sfințește căsătoria lui cu Claudia. Un sobor de preoți și diaconi și un cor pe măsură condus de Bogdan Marin, au făcut ca această slujbă de cununie să fie de neuitat.

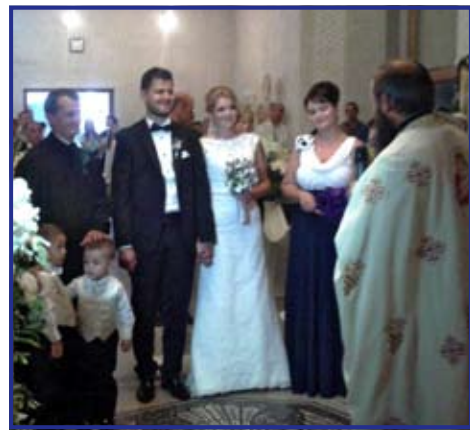
Dar emoția mirilor, nașilor, părinților și tuturor celorlalți participanți a atins cote maxime în două din cele mai mișcătoare momente: atunci când însuși mirele a cântat „Tatăl nostru”, și când Părintele Dinu Pompiliu a rostit un cuvânt pentru miri.

Cristinel Preda este fiu de preot, el însuși absolvent al Facultății de Teologie, și s-a hotărât că este vremea să primească Taina

(Romani 11, 29). Pentru ce oare, numai de această dată, darul harului și iertarea cea dată iarăși se retrag? Pentru neîmpăcare.

Neîmpăcarea este așadar un rău îndoit. Întâi, ea însăși nu se iartă; al doilea, și datoriile cele vechi, care fuseseră iertate, prin neîmpăcare iarăși se înnoiesc. Așa s-a întâmplat și cu sluga din Evanghelie. Căci Dumnezeu nimic nu urăște și nimic nu urgisește așa de tare ca pe omul neîmpăcat. Acestea ne-a arătat El aici, dar și în rugăciunea pe care El însuși ne-a învățat-o: „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri” (Matei 6, 12). ❖

*Sfântul Ioan Gură de Aur
Cuvânt la Duminica a XI-a după Pogorârea
Duhului Sfânt – fragmente – text adaptat*

Hirotoniei, pentru a-I sluji lui Dumnezeu și oamenilor. Iar nașul de cununie al lui Cristinel și Claudia este și el diacon, și așteaptă și el să primească preoția. Diaconul Ionuț Simion este și el cunoscut enoriașilor noștri pentru că a fost ani de zile psalt la Parohia Șerban Vodă. Alături de el a stat diaconița Petruța, fiică a Parohiei, și mamă vrednică, a trei copii, doi băieți și o fată.

Cu totul impresionant a fost cuvântul Părintelui Dinu Pompiliu, care, cu o dragoste de tată, a ținut să dea câteva sfaturi tinerilor căsătoriți, dorind în special să o pregătească și responsabilizeze pe Claudia pentru viața de soție și viitoare preoteasă. Pentru că aceasta necesită multă dăruire și sacrificiu, preoteasa trebuind să strălucească în toate, fiind mama parohiei, să îplinească toate virtuțile, dar mai ales ascultarea de față de soțul ei, preotul. Să vegheze împreună ca unirea lor să fie indisolubilă, iar căsnicia lor să fie un liman al odihnei și al sfințeniei, iar nașterea și creșterea de prunci să o facă în frică de Dumnezeu, cu grijă pentru educația lor.

Ne bucurăm pentru miri, și le dorim să-și îplinească chemările către altar și viață spre mântuire! Am participat la o cununie frumoasă, și așa dorim să fie și viața mirilor. ❖

Adormirea Maicii Domnului

Hramul Parohiei Șerban Vodă

Pentru enoriașii Parohiei Șerban Vodă cel mai frumos praznic este cel al Adormirii Maicii Domnului. Pentru că este hramul principal al bisericii, iar Maica Domnului este cea căreia noi îi datorăm foarte mult: ajutorul dat fiecăruia dintre noi, dar mai ales nevăzutul sprijin în ridicarea bisericii noastre.

De aceea în fiecare an întărim tradiția de a investi mult, - uman, material, financiar, pentru a face din acest hram un moment de recunoștință față de Maica Domnului, și un prilej de a simți vie comunitatea din care facem parte, familia parohiei unită în jurul preoților noștri.

Deși pictura bisericii nu a putut fi reluată în această vară în special datorită lipsei fondurilor necesare, haina bisericii totuși s-a schimbat: catapeteasma a fost completată cu noi elemente, iar candela cea nouă arde acum la altar.

Frumusețea bisericii noastre este dată și de aranjamentele florale pe care doamnele din comitet trudesc în fiecare săptămână să le înnoiască. Mulți din cei care trec ocazional pragul bisericii noastre sunt uimiți de mulțimea florilor și aranjamentelor, crezând că a avut loc vreun eveniment deosebit și promit să revină într-o biserică așa frumoasă!

Cu atât mai mult la hramul Adormirii Maicii Domnului efortul de a împodobi cu flori și aranjamente biserică, sfintele icoane și sfintele moaște a fost mai mare. Le mulțumim pe această cale tuturor celor care se jertesc ca biserică Domnului să arate mereu ca o mireasă.

În casa astfel pregătită, am participat la două zile minunate ale sărbătorii Maicii Domnului. Joi 14 august s-a scos Sfântul Epitaf al Maicii Domnului și s-a așezat pentru închinare în biserică. Mulți credincioși au adus și ei flori, s-au închinat la Sfântul Epitaf, sărutând Sfânta Cruce și Sfânta Evanghelie. Dar mai ales s-au închinat la icoana Maicii Domnului de la mormântul Maicii Domnului din Ierusalim, scoasă cu ocazia hramului în naos. Puțini știu istoria acestei icoane, care este una emoționantă. O pereche de tineri, cu o viață socială și de

familie împlinită, aveau tot ce-și puteau dori, mai puțin copii. Au înmulțit rugăciunea, au făcut pelerinaje la raclele sfinților știuți a ajuta venirea pe lume a pruncilor. Într-un final au decis să-i facă Maicii Domnului o icoană, copie a celei de biserică mormântului Maicii Domnului din Ghetsimani. Cei care au vizitat biserică, au auzit istorisite multele minuni pe care le-a făcut această icoană. Cei doi tineri au cerut unei măicuțe românce de la Ierusalim să brodeze o copie a acestei icoane. Nu era prima oară când maica făcea o asemenea icoană. De data aceasta însă lucrul a mers foarte greu, iar maica a înălțat multe rugăciuni printre lacrimi Maicii Domnului ca s-o ajute să termine icoana. Și Ea a făcut minunea ca lucrul să devină ușor dintr-o dată. Iar icoana noastră a stat o vreme chiar pe mormântul Maicii Domnului înainte de a ajunge la noi.

Slujba Prohodului a fost parcă mai frumoasă ca niciodată, glasurile cele trei grupuri care au cântat – preoți, strane și doamne, s-au armonizat mai bine ca niciodată, însuflând slujba spre mângâierea tuturor celor prezenți.

Și când seara s-a lăsat, am pornit în tradiționala de acum procesiune pe străzile din jurul bisericii. Procesiunea a fost deschisă de toacă, apoi au urmat copii de altar, apoi bărbați cu prapori și ripide, copii cu făclii, icoana Maicii Domnului de la mormântul din Grădina Ghetsimani, diaconi cu cădelnițe, racla nouă cu moaștele Sfântului Cuvios Paisie de la Neamț purtată pe umeri de patru bărbați. Au urmat preoții cu moaștele Sfântului Ierarh Luca al Crimeei, a

Sfinților Mucenici Uciși la Mănăstirea Sfântul Sava de lângă Betleem, a Sfântului Necunoscut de la Mănăstirea Neamț și cu Sfânta Evanghelie. La sfârșit baldachinul cu Sfântul Epitaf și sutele de credincioși cu lumânări în mână, care au cântat tot timpul pricesne ale Maicii Domnului și tropare ale Sfinților.

A fost cea mai frumoasă procesiune a Parohiei Șerban Vodă. De această dată am avut în racla cea nouă moaștele Sfântului Cuvios Paisie de la Neamț, aduse de Părintele Paroh Dinu Pompiliu cu doar o săptămână în urmă. Multă vreme s-a crezut de toată lumea că Sfântul Paisie a fost ascuns în mormântul de pe alea bisericii Mănăstirii Neamț care s-a ridicat în mod miraculos în mai 1986, iar aceste moaște au stat în racla din pronaosul bisericii zeci de ani având alături icoana Sfântului Paisie. Dar cu binecuvântarea mitropolitului Moldovei și Bucovinei Teofan, la 23 septembrie 2013 a fost deschis mormântul Sfântului Paisie din naosul bisericii. Și iată s-au aflat după două sute de ani moaștele adevărate ale Sfântului Cuvios Paisie de la Neamț! Iar parohia Șerban Vodă a primit încuviințarea Patriarhului Daniel de a deține o părticică din aceste moaște. Foarte prețioase pentru noi, ele au fost primite de Părintele Dinu după ce a participat la praznicul Cuvioasei Teodora de la Sihla de la Mănăstirea Sihăstria. Și astfel, pe 8 august și moaștele Sfântului Paisie au ajuns la noi. Și pentru prima oară la 14 august am pornit cu ele în procesiune!

La slujba de priveghere l-am avut ca oaspete pe Arhimandritul Veniamin Goreanu, consilier eparhial care, ca de fiecare dată a fost foarte apropiat față de noi.

Iar ziua de 15 august ne-a confirmat așteptările. Preoții au ținut să slujească în frumoase veșminte noi aurii, enoriașii au venit în haine de sărbătoare sau costume populare, pentru a cinsti cum se cuvine pe Maica Domnului.

Și-am plecat de la acest hram învățând în primul rând să ne punem în suflet pe Mântuitorul așa cum se află El în icoana Maicii Domnului, care Îl susține pe mâna stânga și-l arată lumii cu mâna dreaptă. Ca noi să ascultăm întâi de El, neuitând-o pe Maica Domnului, pe care nu o putem despărți de Hristos. Nici măcar în Adormirea Ei. ❖

MULTUMIM

pe această cale și celor care s-au implicat în organizarea atât de frumoasă a hramului Parohiei Șerban Vodă, ca și celor care au susținut colecta pentru sinistrați.

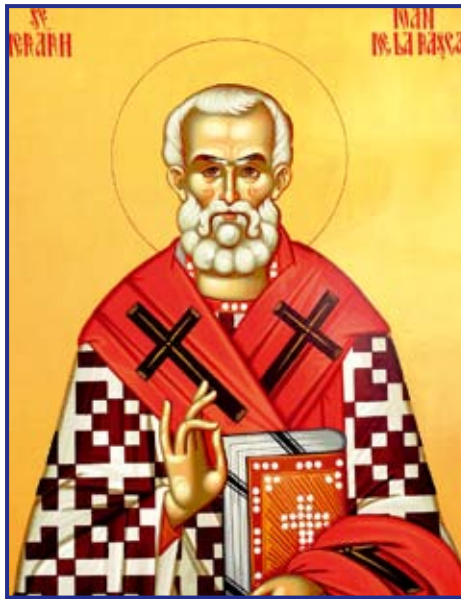
De la 1 septembrie începe noul an bisericesc.

Avem datoria creștinească să ajutăm biserică să-și îndeplinească rostul său, achitând fiecare cel puțin contribuția anuală de 50 lei.

De asemenea, Părintele Dinu Pompiliu anunță reluarea începând cu 1 septembrie a serilor catehetice duminicale, de care se va ocupa personal.

PELERINAJ ÎN ȚARA SFÂNTĂ
Părintele Dinu Pompiliu va însoți în perioada
6-14 octombrie a.c. un grup de pelerini
pe urmele Mântuitorului în Israel
și în Sinai, unde Moise a primit Tablele Legii.
Preț: 850 Euro
Informații și înscriere la cancelaria bisericii.

Sfinții Ierarhi moldoveni Varlaam și Ioan

Despre Mănăstirea Secu cu ai săi peste 400 de ani de existență se poate spune că a lăsat pagini generoase în cartea de istorie a neamului, cultura și civilizația românilor având multe a datora personalităților legate de acest loc. Dar mai ales viața duhovnicească de aici a dat sfinți ce și-au găsit locul în calendar: Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț, Sfântul Ierarh Vaarlam, mitropolitul Moldovei și Cuviosul Ioan de la Râșca și Secu, episcopul Romanului. Și nu în ultimul rând, file de pateric românesc consemnează aici zeci de călugări cu viață înbunătățită, mulți sfinți pe care Biserica nu i-a canonizat încă.

Sfântul Ierarh Varlaam, mitropolitul Moldovei

S-a născut în jurul anului 1580, într-o familie de răzeși din Borcești (Neamț), sat dispărut, situat lângă Târgu Neamț. Numele său de mirean a fost Vasile Moțoc. De tânăr și-a îndreptat pașii spre Schitul Zosim de pe valea pârâului Secu, unde a învățat carte, și-a dezvoltat talentul de vorbitor și scriitor și a deprins limbile slavonă, latină și greacă. Pe locul schitului, Vornicul Nestor Ureche și soția sa Mitrofana au ctitorit, în 1602, Mănăstirea Secu, în care a început să funcționeze și o școală. Tânărul Vasile Moțoc a intrat în obștea noii mănăstiri, unde a fost călugărit cu numele de Varlaam. Fiind bun povățuitor, ajunge pe treptele

ecleziastice cele mai înalte, fiind numit egumen al mănăstirii. Varlaam s-a ocupat în continuare cu studiul cărților, îndeosebi cele religioase, traducând Scara (Leastăvița) Sfântului Ioan Scărarul (1618).

Mai târziu, pentru strădaniile și virtuțile sale, el a fost cinstit cu rangul de arhimandrit. În 1628, ca urmare a faptului că era sfetnic de încredere al domnitorului Miron Barnovschi, a fost trimis într-o misiune ecumenică la Moscova și Kiev. Întors în țară, primește vestea morții mitropolitului Anastasie Crimca (1629) și pe cea a înlăturării Domnitorului Miron Barnovschi, ceea ce îl determină să se retragă la Mănăstirea Secu. În scurt timp însă, în anul 1632, în timpul domniei Voievodului Alexandru Iliș, arhimandritul Varlaam a fost chemat la Iași și numit în fruntea Mitropoliei Moldovei în locul mitropolitului decedat Anastasie II (1629-1632).

Ca nou mitropolit, Varlaam reușește să aibă multe realizări, mai ales că se bucură și de sprijinul Domnitorului Vasile Lupu. Sprijinit și de Sfântul mitropolit Petru Movilă al Kievului, mitropolitul Varlaam reușește chiar înființarea primei tipografii românești din Moldova, în anul 1640, pe care a instalat-o la Mănăstirea „Sfinții Trei Ierarhi” din Iași. De asemenea, în 1642 a convocat un sinod al ierarhilor din Mol-

dova și Țara Românească, cunoscut ca Sinodul de la Iași. Mitropolitul Varlaam s-a numărat, în anul 1639, între cei trei candidați propuși pentru ocuparea scaunului de Patriarh Ecumenic al Constantinopolului. În timpul mitropolitului Varlaam al Moldovei a fost zidită frumoasa și renumita biserică a Mănăstirii „Sfinții Trei Ierarhi” din Iași, ctitoria cea mai cunoscută a Domnitorului Vasile Lupu. În anul 1641, în această biserică a adus moaștele Sfintei Cuvioase Parascheva, dăruite Domnitorului Vasile Lupu de Patriarhia Ecumenică de Constantinopol.

În anul 1640, cu ajutorul Domnitorului Vasile Lupu reușește să întemeieze la Iași prima școală de grad înalt din Moldova, după modelul Academiei Duhovnicești de la Kiev, înființată acolo de Sfântul Ierarh Petru Movilă. Drept reacție la propaganda calvină din Transilvania a redactat „Cartea care se cheamă Răspunsul împotriva Catehismului Calvinesc”, prima scriere românească de polemică teologică. În aprilie 1653 s-a retras la Mănăstirea Secu, unde a decedat în anul 1657.

La propunerea Sinodului Mitropolitan al Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, în data de 12 februarie 2007, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a înscris în rândul sfinților din calendar pe învățatul mitropolit Varlaam al Moldovei, cu zi de pomenire la 30 august.

Sfântul Cuvios Ioan de la Râșca și Secu, episcopul Romanului

S-a născut în ținutul Putnei (județul Vrancea de astăzi), în familia răzeșilor Gheorghe și Anastasia, rudă cu Sfântul Varlaam, viitorul mitropolit al Moldovei. Sfântul Cuvios Ioan a intrat în monahism la Mănăstirea Râșca, a fost ales apoi egumen la mănăstirea cu hramul „Sfântul Ierarh Nicolae” din Cetatea Neamț (înființată în 1641 de domnul Vasile Lupu), până în 1665, și apoi, între 1666 și 1667, a fost egumen la Secu. A păstorit ca episcop la Huși (1667-1674) și la Roman (1674-1685), fiind un colaborator apropiat al Sfântului mitropolit Dosoftei al Moldovei, care-l numea, în lucrarea „Viața și petrecerea svinților”, „arhiepiscopul cel sfânt și minunat”.

Ca episcop de Roman a pus, împreună cu vornicul Moțoc din Odobești, temeliele Mănăstirii Mera, din părțile Vrancei (terminată de Constantin Vodă Cantemir) și a rectitorit Mănăstirea Vărzărești. S-a mutat la cele veșnice în anul 1685, fiind înmormântat lângă biserica de la Mănăstirea Secu, în partea de nord. Chipul său a fost pictat în frescele Paraclisului de la Mănăstirea Râșca, biserica Schitului Vovidenia și biserica Schitului Agapia Veche.

A fost canonizat în ședința Sfântului Sinod din 5-7 martie 2008, cu zi de prăznuire la 30 august.

Sursa – basilica.ro

ZIUA

ORA

SLUJBE/activități

Duminică 24 august	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Utrenia, Sfânta Liturghie - Duminica a XI-a după Rusalii (Pilda datornicului nemilostiv)
Miercuri 27 august	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Joi 28 august	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie cu Litie, Acatist
Vineri 29 august	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Utrenie, Sfânta Liturghie - Tăierea cinstului cap al Sf. Prooc Ioan Botezătorul (Post)
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 30 august	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Sfânta Liturghie cu Pomenirea morților Vecernie
Duminică 31 august	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Utrenia, Sfânta Liturghie - Duminica a XII-a după Rusalii (Tânărul bogat)